

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

De Discrimine Consiliorvm Et Praeceptorvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

conterent, & fiducia filij Dei repugnant peccato, & vincunt terrenis peccati. Interim tamen docenda est lex, quæ reliquias peccati vincat, ut crescat agnitio peccati & pœnitentia, & simul sonet Evangelium de Christo, ut crescat fides. Item: Lex renatis ideo proponenda est, ut doceat cetera opera, in quibus Deus vult nos exercere obedientiam. Non enim vult nos Deus nostro consilio excogitare opera sua cultus: Sed vult nos verbo suo regi, sicut scriptum est: Frustra colunt me mandatis hominum. Item: Lucerna pedibus meis verum notum, &c. Et ratio humana cum non regitur verbo Dei, facile errat. Rapitur enim pravis cupiditatibus, ut approbet vitiosa opera, ut apparet in Ethnicis legibus. Ac manet immutabilis ordinatio divina, ut Deo obtemperemus. Ideo etsi liberati sumus à lege, videlicet à damnatione, quia iusti sumus fide propter Filium Dei, tamen quod ad obedientiam attinet, manet Lex, videlicet, quia manet ordinatio divina, ut iustificati obediant Deo: Et quidem habent incoartam obedientiam, quæ quomodo placeat, suo loco dicemus. Hæc de triplici vso Legis satis sit breuiter monuisse. Nam de secundo & tertio vso infra rursus dicetur.

DE DISCRIMINE CONSILIORUM ET PRAECEPTORUM.

IN SCITIA iusticiæ fidei multos errores peperit. Hinc etiam manavit imaginatio eorum, qui sixerunt in Evangelio tria consilia, de non vindicando, de desertione facultatum, seu de paupertate, de non loquuntur, & de virginitate. Longum autem esset omnes errores recensere, qui in hoc deliramento continentur. Attingam igitur præcipuos. Primum deploranda est cæcitas, quod sic extenuarunt legem Dei, ut mendicitatem, aut simile opus non mandatum ornauerunt maioribus titulis, quam legem diuinam, cum nullum opus cogitauerit in illa creatura maius possit, quam quod in primo præcepto flagitauerit: Diligas Dominum Deum tuum ex toto corde. Deinde de prohibitione multa ab eis absurda dicta sunt. Præterea falso purant legem Dei tantum de externa disciplina concionari, ut hac lege: Non occidas, prohiberi iniustam cædem, non prohiberi priuam cupiditatem, maliciam, maleuolentiam, iniusta odia, & similes affectus vitiosos. Christus igitur Matth. 5. hunc errorem reprehendit, ac docet legem Dei integram & perfectam obedientiam, & iustum ordinem requiri omnium virtuum hominis interiorum & exteriorum actionum. Quod lege ostendi & damnari naturæ humanæ immundiciem. Quæ & pernas addit de interiore prauitate: Qui irascitur fratri suo, reus erit iudicij. Item: Omnis qui videt mulierem ad concubescendum eam, iam merchatus est. Hæc dicta non sunt stoicæ hyperbole.

bolæ, vt multi existimant, quæ tantum erant otiosæ cogitationes, quæ nec actionem in vita, nec iram Dei significabant, sed hæc dicta Christi testantur Deum vere irasci prauitati naturali hominis, cuius vere peccatum esse. Idq; eo dicitur, vt intelligamus nos non fatiscere legi, & querendam esse misericordiam, & confugiendum ad iudicem.

DE VINDICTA.

CAETERVM loci de vindicta vbiq; leguntur, sunt præcipue, sed alij concionantur magistratibus de officio, alij loquuntur de priuata vindicta, malevolentia, & perniciosis certaminibus, quæ sunt præsertim in acris & vehementibus ingenijs ex cupiditate vindictæ, vt exarsit in Mario, in Sylla, in C. Casare, in Pompeio, in eundia: Et in Ecclesia non minus est exemplorum, quam in cæteris regnis. Multi malevolentia & cupiditate vindictæ mouerunt negotia certamina, vt de Arrio nominatim scribitur. Discernenda est etiam vindicta. Alia est publica, quæ fit mandato Dei à magistratu. Hæc dicitur Rom. 13. Vindex ad iram malefacienti. Nec dubium est, magistratum mandato diuino cogi, vt puniat delicta. Ac scire oportet, se debere obædientiam Deo: Magistratus puniat non priuata cupiditate, sed propter voluntatem Dei: Reus subeat penas, vt mandatum Dei obtemperet, qui iussit delicta puniri. Nec prohibet Euangelium hanc publicam vindictam seu officium magistratus, nec conditionem dat, vt omittatur, imo approbat & confirmat officium magistratus, nec vult eum ignauium & negligentem esse officij sui, præsertim cum sit diuinum. Sed quia tanti muneris dignitatem & voluntatem Dei non consideramus, ideo hypocritæ sinxerunt illa deliramenta de non vindicando. Et fons idem est contumaciæ hominum. Ideo generatim obtemperant homines in penis, quia non intuentur mandatum Dei, quod pariter præcipit magistratui & fonti. Alia est vindicta priuata, id est, quæ non fit per magistratus ac leges. De hac priuata dicitur Matth. 5. & Roma. 12. Non vindicantes vosmetipsi. Suntq; hæc præcepta vere præcepta: Quia Deus sanxit ordinem, vt siue lege, siue iudice, his subiecit genus humanum. Vult igitur hos esse vindictam, hunc ordinem non vult conturbari. Ideo prohibet vindictam priuata, externam, & interiorem, vult te vero animo cedere vindictam Deo, & legibus, ac iudiciis. De hoc ordine concionatur Christus Matth. 5. enarrans legem, & refutans hypocrisis, quæ putat se legem Dei satisfacere, cum tamen huius ordinis confusio manifestetur hominibus. Sicut in Satyra dicitur:

At vindicta bonum vita iucundius ipsa.
HANC confusorem vult Christus agnosci, & cohiberi.